

villet foreslaa Indførelsen af en almindelig Regel, der for et ikke ringe Antal Tilfælde kunne blive vildledende.

Idet den heromhandlede Bestemmelse som bemærket alene opstiller en Formodning, staar det aabent saavel for Køberen at bevise, at han i det foreliggende Tilfælde har lidt et større Tab, som ogsaa for Sælgeren at bevise, at Tabet for Køberen har været mindre. Som Eksempler paa Tilfælde, i hvilke Køberens Tab er større end det efter § 25 formodede Normaltab, kan nævnes: at Køberen har været nødsaget til, for at kunne opfylde egne Forpligtelser med særlig Hurtighed at anskaffe Varer andet Steds til højere Pris, at han har paadraget sig Omkostninger ved et forgæves Forsøg paa Varens Afhentning paa Leveringsstedet, at han ved Forsinkelsen er gaaet glip af en Udførselspræmie, eller at han derved ifalder en Straffebøde overfor sin egen Køber o. l. At Køberen, naar han i Tilfælde som de nævnte er i Stand til at bevise Størrelsen af sit Tab, har Krav paa at faa det erstattet fuldtud efter de almindelige Regler om Erstatningspligtens Omfang, vil ikke blive bestridt fra nogen Side. Derimod har Handelsstandens Fællesrepræsentation udtalt sig imod, at der i Handelsforhold aabnes Sælgeren Adgang til at føre Bevis for, at Køberen i Virkeligheden har lidt et mindre Tab end det normale ved Forsinkelsen, og derved slippe med at betale et mindre Beløb i Erstatning. Kommissionen maa imidlertid anse det for stemmende med Retfærdighed, at Sælgeren ingen Sinde paabyrdes Erstatning for et Tab, som han kan bevise, at Køberen ikke har lidt. Den Beskyttelse, som Køberen i sin Egenskab af Handlende kan trænge til for at afværge, at Sælgeren gennem en processuel Bevisførelse afslører hans Forretningshemmeligheder, f. Eks. ved at føre Køberens Folk som Vidner om hans Indkøb andet Steds eller ved at begære Fremlæggelse af hans Forretningsbøger o. l., maa

ydes Køberen gennem Domstolenes skønssomme Anvendelse af de almindelige Regler om Bevisførelse. Det maa derhos ikke glemmes, at Køberens Egenskab af Handlende efter Omstændighederne kan faa Indflydelse paa Bedømmelsen af, hvilket Tab der i det givne Tilfælde maa antages at være lidt ved Forsinkelsen. Saaledes vil det f. Eks. i Almindelighed ikke være tilstrækkeligt til Begrænsning af Sælgerens Erstatningsansvar over for en Køber, der er Handlende, at han kan bevise, at denne har foretaget et særlig gunstigt Dækningskøb, idet Køberen derimod kan anføre, at han ogsaa, bortset fra Sælgerens Udeblivelse med Leveringen, vilde have foretaget dette Køb i Forretningsøjemed. Naar dette haves i Minde, vil der formentlig heller ikke for Handelskøbs Vedkommende findes nogen Betænkelighed ved Udkastets Regel.

Under den Tvivl, der ofte kan herske om, hvilken en Vares „Pris“ er — en Tvivl, der kan være til Stede, selv naar Prisnotering af en vis officiel Karakter finder Sted — har Praxis hos os antaget, at Størrelsen af den Købesum, som Køberen ved et forsvarlig foretaget Dækningskøb har maattet betale for Varen, afgiver bindende Bevis for Varens Pris paa Leveringstiden eller paa det kort Tid derefter liggende Tidspunkt, inden hvilket Dækningskøbet ikke med Rimelighed har kunnet foretages, og dermed er bestemmende for Størrelsen af Køberens Erstatningskrav. Denne Praxis stadfæster det danske Udkast, hvorved det følger et af Handelsstandens Fællesrepræsentation fremsat Ønske. Med Hensyn til de nærmere Betingelser for Dækningskøbets „Forsvarlighed“ fordrer Udkastet i Overensstemmelse med raadende Handelsopfattelse, at det skal være foretaget gennem en autoriseret Mægler, der er underrettet om Salgets Art. Det er ogsaa klart, at et Indkøb ved en uautoriseret Person ikke giver nogen Garanti for Overholdelsen af Markedets Pris, ligesom at en autoriseret Mægler, der ikke er under-